

Sygn. akt I PK 124/11

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa Z. R.
przeciwko CMC Spółce Akcyjnej
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2012 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 20 kwietnia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji powoda Z. R. w sprawie przeciwko CMC o przywrócenie do pracy, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywrócił powoda do pracy na poprzednich warunkach oraz orzekł o kosztach.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi z uwagi na fakt, iż sąd orzekający w drugiej instancji, naruszając przepisy prawa materialnego, w istocie przekroczył granice kognicji w zakresie badania zasadności przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę w oparciu o art. 45 k.p., nie uwzględniając przy tym specyfiki procedury zwolnień grupowych wynikającej ze szczególnej regulacji

ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, w związku z czym – dokonując wadliwych założeń, uniemożliwił dokonanie prawidłowej oceny prawnej zasadności roszczenia stanowiącego przedmiot żądania pozwu. W ocenie pozwanego Sąd, bez zaistnienia ku temu jakichkolwiek podstaw prawnych dokonał bezpodstawnej interpretacji wypowiedzenia umowy, wbrew zaistniałym w tym przedmiocie okolicznościom i przyjął pozorną likwidację stanowiska pracy powoda. Pozwany sformułował także kilka zagadnień prawnych wskazując na „niewyczerpujący zakres funkcjonującego w obrocie orzecznictwa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie przedmiotowej skargi do rozpoznania nie wykazano, by w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne musi: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15

października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia SN z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl) i 4) dotyczyć kwestii budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia SN z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). W rozpoznawanym w niniejszej sprawie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i w jego uzasadnieniu nie zawarto wyводу, który spełniałby powyższe wymogi. Poprzestano jedynie na sformułowaniu kilku pytań, które nie są wystarczające do zakwalifikowania ich jako istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z kolei oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Podniesiony przez skarżącego zarzut przekroczenia granic kognicji w zakresie

badania zasadności przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę w oparciu o przepis art. 45 k.p., nieuwzględnienia specyfiki procedury zwolnień grupowych wynikającej ze szczególnej regulacji ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników i dokonania wadliwych założeń, co skutkowało miało uniemożliwieniem dokonania prawidłowej oceny prawnej zasadności roszczenia stanowiącego przedmiot żądania pozwu, nie stanowi podstawy dla przyjęcia oczywistej zasadności skargi. Wbrew twierdzeniom pozwanego sąd drugiej instancji szczegółowo przeanalizował stan faktyczny sprawy, czemu dał wyraz w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia. Nieuzasadnione jest twierdzenie, że Sąd, bez zaistnienia ku temu jakichkolwiek podstaw prawnych dokonał bezpodstawnej interpretacji wypowiedzenia umowy, wbrew zaistniałym w tym przedmiocie okolicznościom i błędnie przyjął pozorną likwidację stanowiska pracy powoda. Wskazać nadto należy, że powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. pełnomocnik pozwanego nie wykazał kwalifikowanej postaci naruszenia prawa polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, a Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.